

Köpeğin Adı Badi 31

– Ömer Faruk · 13 Ekim 2017

Sekiz yaşındaydım; belki daha az veya daha çok. Yılları doğru hesaplayamıyorum, tahminen söylüyorum. Oysa şunu çok iyi biliyorum: Biz köpeklerin ömrü on ila on beş yıl. Okudum da ondan biliyorum. Rekorlar kitabına girmiş, yirmi dokuz yıldan biraz fazla yaşayan bir köpek... Benim bu ömür sayfasını açmaktan maksadım, olgun ama yaşlılık sınırına dayanmış bir köpek olduğumu anlatmak içindir. Bir gün, Camiinin duvarının yanına park eden üstü kapalı bir kamyonetten inen iki adam gördüm, bana doğru geliyorlardı. Birinin elinde, ucunda halka şeklinde takılı hortum bulunan köpek yakalama aparatı vardı. Sahipli köpeklere dokunulmadığını bildiğimden, onları görünce hiç telaşa kapılmadım. Keşke kapılsaymışım da oradan kaçsaymışım. Çünkü o adam, aparatın çubuk mesafesi kadar bana yaklaşınca halkayı boğazıma geçiriverdi. Kurtulmak için geri çekildim, fayda etmedi. Boğazım iyice sıkıldı. Bağırmağa, ciyaklamaya başladım. Sesimi duyan Cafer Aga, tuvaletin merdivenlerini kendisinden beklenmeyen bir hızla çıkararak imdadıma yetişti. Adamlarla konuşmaya başladı: -O, benim köpeğim, yani bir sahibi var, bırakın hayvanı, dedi. Onlar da tüm köpekleri aşılayıp kısırlaştırdıklarını, onun için beni birkaç günlüğüne hayvan barınağına götüreceklerini söylediler. Daha sonra da götürülen köpekler getirilip sahiplerine teslim edileceklermiş. Orada bana çok iyi bakacakları sözünü de verdiler. Cafer Aga'ya yalvaran gözlerle baktıysam da, boşunaymış. Götürülmeme razı oldu, aslında kandırıldı. Göz göze geldik bir ara, ona küskün bir bakış attım, sitemimi anladı; yüzü hüznüldü, gözlerini benden kaçırdı. Yanımızdan ayrıldı. Belki de Cafer Aga ile bir daha hiç görüşemeyecektik! Onun için bir şeyler söyle bana be Cafer Aga! Benim konuşmamı sen anlamasan da senin dediklerini ben anlarım. Güzel bir söz söyle, bir defa daha "Kalo olum" sözcüklerini senden duyayım. Bana "Güle güle Kalo olum!" de. Son defa ona baktığımda avludaki bankın üzerine oturmuş, sağ eliyle sakalını tutmuş, başı öne eğik, gözleri yerdeki bir noktaya odaklanmış cansız bir heykel gibi duruyordu. Cafer Aga çingeneydi, pisti, ayyaştı, tembeldi ama bana karşı çok iyiydi. Yıllarca yiyeceklerini benimle paylaşmış, beni korumuştur. Sen demedin ama ben diyeyim: Hoşça kal be Cafer Aga! Ya Köpüş'ü nasıl geride bırakacağım, değil mi? Sahi, bir de Köpüş vardı... Unuttum mu onu? Hayır. Nasıl unutturum, hâlâ her an aklımda. Ancak Köpüş'ten ayrılalı bir yıldan fazla oldu. Öyle sıradan bir ayrılık değil; bizi ölüm ayırdı. Hunharca öldürdüler onu. Önce telle boğmuşlar, sonra da ayağından bir ağaca asmışlar. Kim yaptı, neden Köpüşümü öldürdü? Öğrenemedim. Birinden bir şey çaldı da mı yakalayıp öldürdüler, yoksa canı ruhlu sapıklar mı kıydılar ona? Köpüş'ün ağaçta sallanan cesedini gördüm, ölüydü ama gene de çok güzeldi. Baktım, baktım... Ölüsünü ağaçtan indirmeye kalkanlara havladım, saldırdım. Kalabalıktilar, elimden bir şey gelmedi. Biri kocaman bir taşı bana attı ve tam karnımdan vurdu, bunu gören diğer adamlar da taş atmaya başladılar. Bunlardan biri de sağ arka ayağıma isabet etti. Ayağımdan kan aktı, dakikalarca yerde kıvrandım. Buna rağmen devam ettiler, yağmur gibi yağdı taşlar. Birkaç tanesi daha vücuma geldiyse de ötekiler kadar acıtıcı değildi. Sonra taşlamayı bırakıp, bana aldırış etmeden Köpüş'ü aldılar, bir el arabasına koyup götürdüler.

Arkalarından gidemedim, gitmeye çalıştıđımda ancak bir adım atıp dűşűyordum.

Geçen yıllar içinde Köpüş'ün onlarca yavrusu olmuştu. Keşke onlar da annelerinin cansız bedenini son bir defa görebilselerdi. Hangileri olduğunu bilmesem de bu yavrular içinde benden olanlar da vardır.

Köpüş'ün yavrularından bazılarında kanım kaynamıştı. Benden oldukları için miydi onlara karşı bu sıcaklığı hissetmem?

(Devam edecek...)